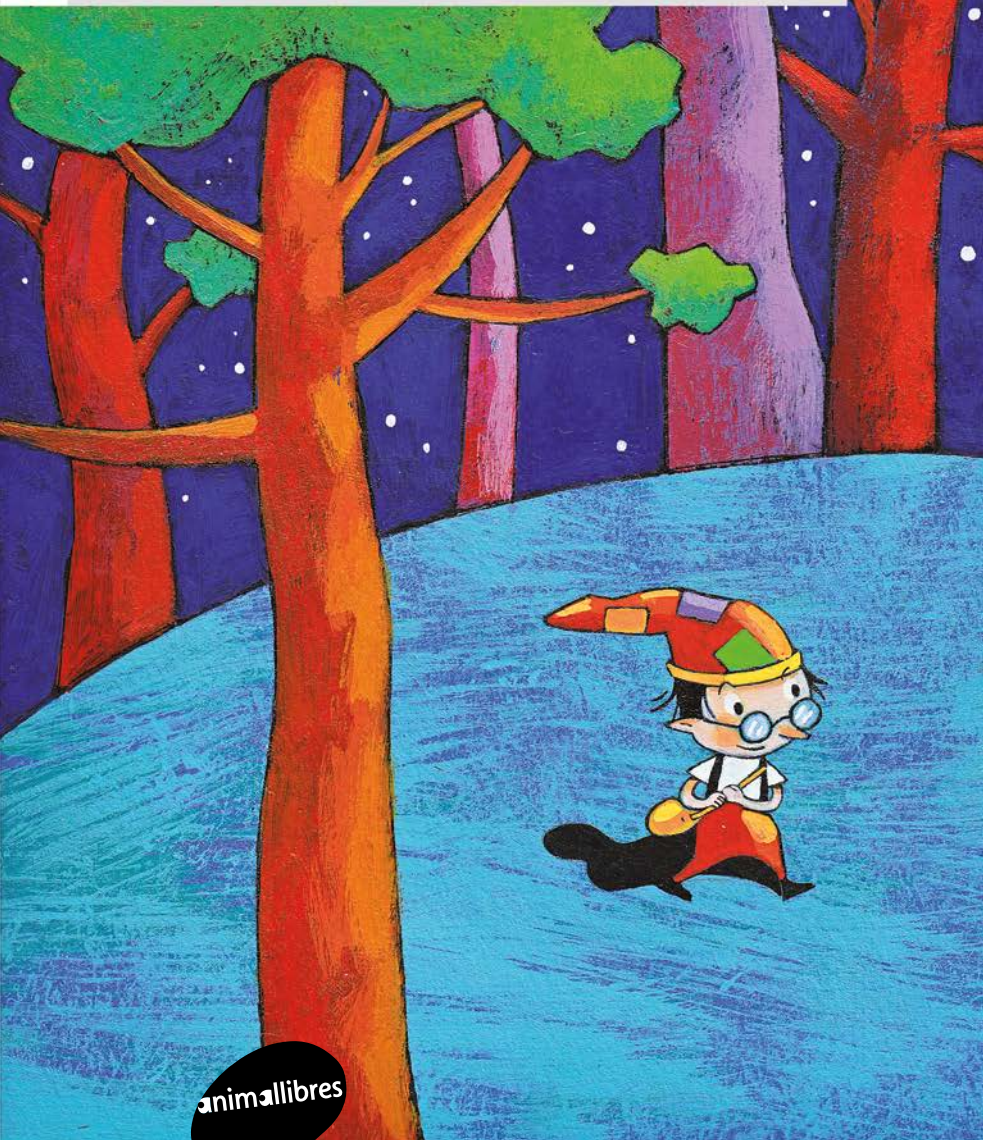

Rodolfo del Hoyo

El bosc dels somnis perduts

Il·lustracions de Montse Tobella

El càstig d'en Tino

Una tarda de primavera, quan el sol es començava a amagar per darrere de les muntanyes i el cel es tenyia de colors daurats, una merla es va aturar a l'espatlla d'en Tino i li va explicar una vella història del poblat on vivia amb la seva família.

En Tino s'havia amagat darrere d'uns esbarzers. Jugava a fet i amagar amb les nenes i els nens del veïnat, si és que podem parlar

de nenes i nens, perquè eren éssers una mica o molt diferents dels humans.

Estava tan concentrat en la conversa amb l'ocell que no es va moure, ni va fer soroll.

Va passar tanta estona, que els amics se'n van oblidar i van marxar cap a casa.

Quan començava a fer-se fosc, el pare va sortir a buscar-lo.

En sentir que el cridaven, la merla va emprendre el vol i en Tino va pensar que el pare el castigaria. I tenia raó. Va estar una setmana sense sortir a jugar amb els amics i sense poder fer servir la capsa de fusta de noguera on guardava els jocs que més li agradaven. I també li va saber molt greu perquè s'acostava la festa major i tothom participava en la preparació dels actes i en el guarniment del poblat. I mentrestant, feien petites celebracions per recuperar-se del cansament i

menjaven pastissos que en Tino es perdria
durant una setmana.

El poblat i els boscans

Però abans de seguir, fem una petita pausa per parlar del poblat i dels seus habitants, els boscans.

Els boscans eren especials, i tampoc no eren com tu o com jo. Alguns com en Tino, eren semblants a les persones, feien un metre d'alçada i tenien el cos cobert de llana, com les ovelles. Només tenien lliures de pèl la cara i les mans. Aquests boscans eren *ovellumans*.

Al principi dels temps, tan al principi que ningú no ho recordaria si no fos pels llibres que expliquen històries antigues, hi havia set famílies, i cada família era d'un color. Com els set colors de l'arc de Sant Martí. Amb el temps les famílies es van barrejar i van néixer boscans llanuts amb la llana d'altres colors mai coneguts entre ells. Alguns, fins i tot, tenien grans taques de diversos colors.

Per aquesta raó, aquell lloc era conegut com «el bosc dels mil colors».

La Cinta era una ovellumana molt amiga d'en Tino. Aquell dia, mentre en Tino estava castigat, ella caminava a poc a poc pel balcó de casa, es va amagar rere una planta i de sobte va saltar amb un pastís a la mà i el va llançar contra el cap del seu pare, que estava enfeinat tot lligant a la barana cordills amb cuques de llum, però algú va fer petar un

petard i el pare va caure de cul, i el pastís va anar cap avall.

Va caure damunt d'un *plomalló*, una mena de lleó amb plomes per cabellera. N'Olf, que així es deia, es va empipar perquè va veure com la Cinta reia a cor què vols. Es va esbandir el cap i mig pastís va caure damunt la Mimi, que era una conilla amb quatre braços, com els micos. Una *miconilla*.

I tots van riure, la Cinta, el pare de la Cinta, n'Olf i la Mimi.

—Algú vol que el porti? —qui així parlava era un cargol tan gran com els ovellumans. Era un *orficar*, anomenats d'aquesta manera perquè tenien la closca d'or fi.

—Jo —va dir a corre-cuita la Cinta.

—On vols anar?

—Vull que em portis per la vora del riu.

Aquell bosc s'estenia per una gran vall,

envoltada de muntanyes, creuada pel riu Pau, anomenat així perquè en passar per la vall les seves aigües baixaven tranquil·les, tot i que per les muntanyes properes travessava gorges i barrancs a gran velocitat i feia cascades de bellesa singular. El riu formava un llac del qual també s'explicaven històries mil·lenàries i misteris que espantaven els infants, com ara que si et miraves a les aigües durant la lluna plena, el llac se t'empassava i no tornaves mai més.

Els ovellumans vivien en cases de fusta amb jardins multicolors. A alguns els agradava fer-les a les capçades dels arbres.

Els plomallons vivien en coves, amb les entrades ben dissimulades amb arbustos.

Els orficars habitaven en una plana plena d'arbustos enormes amb els quals feien les cases.

I els miconills vivien en caus sota terra.

Això sí, tots els habitatges eren molt polits, ben ventilats i il·luminats amb llum natural i àmpliament decorats amb motius del bosc. Els caus dels miconills tenien molts forats que donaven a la superfície i uns enginys de miralls que els portaven la llum del sol.

A les nits feien servir l'arbre de la llum. L'arbre s'alimentava del sol i estenia les arrels per tot el bosc. Sortia per les cases, per les coves i pels caus i les puntes feien llum.

Els dies de festa també anaven al *boscmatògraf*. El boscmatògraf era el cinema del poblat. A l'ombra d'una salzereda havien fet un envelat on un enginy de fusta i metall projectava pel·lícules al damunt de fulles gegantines.

El bosc dels mil colors també tenia mercat, botigues, escola, hospital i tot allò que és necessari perquè funcioni una comunitat. I també tenia una clariana molt gran on es feien les reunions, les representacions de teatre, les festes, els balls i tota mena de celebracions.